

har Pengene liggende, ved jeg ikke, hvorfor man ikke skulde bruge dem. Det har nu senere vist sig, at der vilde have været god Anledning til at lade dem blive liggende. Forholdene have jo udviklet sig saaledes, at vi nu fortræffelig kunde have haft Brug for disse Penge. Samme Minister fik senere Tilskuddet paa de 25,000 Kr. forhøjet til 35,000 Kr. aarlig, og den følgende Minister fik det yderligere forhøjet til 45,000 Kr. Det vilde derfor være urimeligt at give mig alene Skylden for, at Rigsdagen har faaet at gøre med et Administrationsemne. Forholdene udviklede sig nu saaledes, at Præsteembedernes Indtægter bleve betydeligt mindre, og paa adskillige af de Embeder, der ere bebyrdede med disse Afkortelser, kom der midlertidige Byrder, enten ved store Byggedgifter eller ved Formandspension eller sligt, og det blev derfor nødvendigt efter Ministeriets Skøn at slaa af paa de Udgifter, der ydedes til Stiftsmidlerne. Der blev efterhaanden slaaet saaledes af, at da jeg tiltraadte Ministeriet, udgjorde den aarlige Indtægt ikke mere end mellem 20 og 30,000 Kr., medens Beholdningerne viste sig ligeledes at være svundne ind til mellem 20 og 30,000 Kr. Samtidig bevilgedes paa Finansloven 45,000 Kr. til Understøttelse af de smaa Præsteembeder af disse Midler. Det var selvfølgelig umuligt. Det blev altsaa nødvendigt at sætte Bidraget til de smaa Præsteembeder ned. Saa kom der Klage fra Præsterne. Der gik det Rygte, at Ministeriet laa inde med Millioner, der vare opsamlede, det var blot Ministeriet, der holdt igen, man kunde sagtens hjælpe paa de fattige Præster. Dette gik endog over i udenlandske Blade. Jeg ansaa det derfor for rettest at slaa alle disse Rygter ned og lod den Meddelelse tilflyde Offentligheden, at Ministeriet ikke laa inde med slige Kapitaler, det var kun ganske lidt, der var Tale om. Det medførte, at man fra Præsterne Side forsøgte at øve en Pression. Jeg kan ikke komme nærmere ind derpaa, men Forholdet gjorde Stillingen vanskelig for Ministeriet, idet Præsterne som andre Mennesker kunne henvende sig til Medlemmer af Finansudvalget, naar de ville gøre det. Jeg blev da enig med mig selv om ikke

at give yderligere Nedsættelser. Jeg husker ikke, om det er i et eller i to Tilfælde, at jeg dog har gjort det, hvor der var ganske særlige Forhold til Stede, men i det hele har jeg været enig med mig selv om at sige nej, og det har jeg gjort til 4—5 Ansøgninger, der ere indkomne, hvor ondt det end har gjort mig. Jeg mente ikke, det var rigtigt, idet disse Folk, da de søgte disse Embeder, vidste, hvilke Byrder, der hvilede paa dem, nu at give dem et Afslag, idet de, selv om de sad i trykkede Forhold, dog havde større Indtægter end de Præster, der sad i de ganske smaa Embeder. Sagen blev uden Foranledning fra min Side bragt til Forhandling i Finansudvalget, og da Finansudvalget her har delt sig i et Mindretal og et Flertal, ønsker jeg udtrykkelig at udtale, at saaledes har det ikke været Tilfældet under Forhandlingerne i Finansudvalget, hvad jeg anser mig for berettiget til at oplyse. Jeg tror ikke, at nogen af de ærede Medlemmer, der nu have udtalt sig, vare til Stede i Udvalget. Sikkert er det, at der ikke under Forhandlingerne i Udvalget, blev gjort en saadan Mindretalsbetragtning gældende.

Det følger af sig selv, at mit Løfte kun gælder mig personlig. Jeg kan ikke give Løfte for mine Eftermænds Vedkommende, deri er jeg enig med de to Medlemmer af Mindretallet, men om jeg gav dette Løfte eller ej, var ligegyldigt, thi i den Tid, hvori jeg agter at vedblive at være Minister, er jeg paa Forhaand enig med mig selv om ikke at indrømme nogen Eftergivelse. Der var en enkelt, som jeg kunde have ønsket at indrømme det, men som Sagen staar, har jeg ikke kunnet gøre det. I øvrigt vil jeg tilføje, at jeg efter senere Aftale med den ærede Formand i Udvalget, meddelte ham, at jeg fandt det rigtigt, at det blev en fuldstændig privat Aftale mellem Udvalget og Ministeren, netop af den Grund, at jeg anser det for uheldigt, at Præster skulle komme som Ansøgere til Finansudvalget om at faa Nedsættelse, noget som jeg ogsaa fremhævede under Forhandlingen med Finansudvalget. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem for Odense (Scavenius) i, at det i høj Grad maa misbilliges, at man